

Sygn. akt V K 1387/12

1 Ds. 3653/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia w V Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Kegel

Protokolant: Agnieszka Kozdra

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej Wrocław Stare Miasto ---

po rozpoznaniu sprawy:

K. C. syna Z. i I. z d. M., ur. (...) w K., PESEL (...)

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 17 czerwca 2012 roku we W. znieważył funkcjonariuszy Policji sierż. M. Ś. i mł. asp. P. P. słowami powszechnie uznanymi za obelżywe podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych,

tj. o czyn z art. 226 § 1 kk

II. w tym samym miejscu i czasie jak w pkt I naruszył nietykalność cielesną funkcjonariusza Policji sierż. M. Ś. poprzez kopnięcie go w prawą nogę podczas pełnienia przez niego obowiązków służbowych, co uczynił w celu zmuszenia go do zaniechania prawnej czynności służbowej,

tj. o czyn z art. 224 § 2 kk i art. 222 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

III. w tym samym miejscu i czasie co w pkt I i II naruszył nietykalność cielesną funkcjonariusza Policji mł. asp. P. P. poprzez kopnięcie go w lewą nogę podczas pełnienia przez niego obowiązków służbowych, co uczynił w celu zmuszenia go do zaniechania prawnej czynności służbowej,

tj. o czyn z art. 224 § 2 kk i art. 222 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

I. uznaje oskarżonego K. C. za winnego popełnienia zarzucanego czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo z art. 226 § 1 kk i za to na podstawie art. 226 § 1 kk wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. uznaje oskarżonego K. C. za winnego popełnienia zarzucanego czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo z art. 224 § 2 kk i art. 222 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 224 § 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

III. uznaje oskarżonego K. C. za winnego popełnienia zarzucanego czynu opisanego w pkt III części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo z art. 224 § 2 kk i art. 222 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 224 § 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk orzeczone wobec oskarżonego w pkt I – III części dyspozytywnej wyroku jednostkowe kary pozbawienia wolności łączy i wymierza mu łączną karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszona oskarżonemu na okres 2 (dwóch) lat próby;

VI. na podstawie art. 71 § 1 kk wymierza oskarżonemu 20 (dwadzieścia) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) zł;

VII. na podstawie art. 63 § 1 kk zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary grzywny okres zatrzymania od dnia 17 czerwca 2012 r. do dnia 18 czerwca 2012 r., przyjmując jeden dzień zatrzymania za równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny;

VIII. na podstawie art. 627 kpk oraz art. 2 ust.1 i art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w wysokości 240 zł, w tym opłatę w kwocie 150 zł.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 czerwca 2012 r. około godziny 12.40 funkcjonariusze Komisariatu Policji W. zostali poinformowani, że w Pasażu (...) przebywają agresywnie zachowujące się osoby.

Na miejscu policjanci zastali grupę osób, która w ich obecności była spokojna, toteż po wylegitymowaniu i pouczeniu, osoby te zostały zwolnione.

Po zakończonej interwencji, oskarżony K. C., będący w grupie, wobec której interweniowali policjanci, odszedł na bok i załatwił potrzebę fizjologiczną na elewację budynku. Funkcjonariusze ponownie podjęli wobec niego interwencję, a wówczas zaczął on ubliżać policjantom, używając wobec nich obraźliwych określeń i wulgarnych zwrotów.

Oskarżony ponadto szarpał się i wrywał, dlatego zostały użyte w stosunku do niego chwytty obezwładniające, a następnie założono mu kajdanki.

K. C. przewieziono do Izby Wytrzeźwień, gdzie badanie na zawartość alkoholu wykazało obecność 1,35 mg alkoholu w litrze wydychanego powietrza.

Podczas przeprowadzania z radiowozu do Izby Wytrzeźwień oskarżony nadal zachowywał się agresywnie, nie podporządkowywał poleceniom policjantów, kopnął również obu eskortujących go funkcjonariuszy: P. P. w lewą, a M. Ś. w prawą nogę.

Dowód: zeznania świadków: P. P. k. 69

M. Ś. k. 69 – 70

I. S. k. 96

D. D. k. 96

D. G. k. 96

K. K. – częściowo k. 37

K. C. jest kawalerem nie ma nikogo na utrzymaniu. Pracuje jako mechanik za wynagrodzeniem w wysokości 1 600 zł miesięcznie; jest właścicielem trzech samochodów osobowych o łącznej wartości ok. 4 000 zł.

Oskarżony był wcześniej dwukrotnie karany za czyny z art. 178a § 1 kk.

Dowód: dane o karalności k. 18

wywiad w trybie art. 213 kpk k. 21

dane osobopoznawcze w a/o

Przesłuchany w charakterze oskarżonego K. C. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że nie używał wobec policjantów obraźliwych słów, ani nie kopnął żadnego z nich. Oskarżony potwierdził, iż usiłował oddać mocz w miejscu publicznym, wyrażając z tego powodu skruchę. Stwierdził też, iż przebieg zdarzenia pamięta dobrze, mimo że znajdował się wówczas pod wpływem alkoholu i wskazał, że to on został brutalnie potraktowany przez policjantów, chociaż nie było ku temu żadnego powodu.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie, w jakim przeczył on swojemu sprawstwu, bowiem pozostawały one w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym w postaci zeznań świadków – policjantów, uczestniczących w interwencji w dniu zdarzenia.

Zeznania tych świadków były logiczne, rzeczowe i obiektywne, dlatego też Sąd przyznał im walor wiarygodności. Sąd nie znalazł powodów, dla których świadkowie – w tym również pokrzywdzeni – mieliby pomawiać oskarżonego.

Nie bez znaczenia dla oceny wiarygodności relacji tak oskarżonego, jak świadków była też okoliczność, że w czasie zdarzenia świadkowie – policjanci byli trzeźwi, K. C. zaś znajdował się pod znacznym wpływem alkoholu.

Oskarżony był wcześniej karany, nie można więc wykluczyć, że obawiając się surowych konsekwencji swojego postępowania, przedstawiał wersję zdarzenia, mającą pozwolić mu na uniknięcie odpowiedzialności karnej.

Jako wyraz koleżeńskiej solidarności, zmierzającej do uwolnienia oskarżonego od odpowiedzialności za popełniony występki, potraktował Sąd zeznania świadka K. K. w części, w jakiej przeczył on, aby K. C. znieważył funkcjonariuszy Policji. W pozostałej części zeznania tego świadka – zdaniem Sądu – zasługiwały na wiarę, bowiem korespondowały z relacjami pozostałych świadków, które Sąd przyjął za podstawę ustaleń.

Wszyscy świadkowie zgodnie twierdzili, że oskarżony był jedyną osobą, spośród grupy wobec której interweniowała Policja, która nie podporządkowała się poleceniom funkcjonariuszy.

Świadkowie – policjanci podawali dodatkowo, że odnosił się on do funkcjonariuszy agresywnie i niegrzecznie.

Świadkowie: I. S., D. D. i D. G., opisując zachowanie K. C., nie podawali wprawdzie, aby używał on wobec policjantów wulgaryzmów, bądź stosował przemoc, ale ich zeznania, dające ogólny obraz postawy oskarżonego w czasie podejmowanej wobec niego interwencji, uprawdopodobniają zeznania pokrzywdzonych: P. P. i M. Ś..

Pokrzywdzeni mieli z oskarżonym bezpośredni kontakt, to oni zmuszeni byli do zastosowania wobec niego środków przymusu bezpośredniego, co zapewne wzmogło agresję tak słowną, jak fizyczną K. C., przy jednoczesnym osłabieniu – wskutek upojenia alkoholowego – zdolności jego samokontroli.

P. P. i M. Ś. byli jedynymi osobami doprowadzającymi K. C. do Izby Wytrzeźwień, a zatem tylko ich zeznania mogły stanowić podstawę przypisania oskarżonemu sprawstwa czynu z art. 222 § 1 kk.

Należy zwrócić uwagę – co w ocenie Sądu dodatkowo uwiarygodniało te relacje – że żaden z tych świadków nie przypisywał oskarżonemu podejmowania działań o znacznym nasileniu agresji. Obaj świadkowie wskazywali, że zachowanie K. C. polegało wyłącznie na jednorazowym kopnięciu każdego z nich.

Przemoc użyta przez oskarżonego zmierzała do utrudnienia policjantom wykonywania czynności służbowej, jaką było zatrzymanie oskarżonego i doprowadzenie go do Izby Wyrzeźwień oraz skłonienie ich do odstąpienia od tej czynności, co uzasadniało kumulatywne zakwalifikowanie działania K. C. również na podstawie przepisu art. 224 § 2 kk.

Zachowanie oskarżonego polegające na ubliżaniu funkcjonariuszom Policji wyczerpywało natomiast znamiona występku z art. 226 § 1 kk.

Dokonując stopnia społecznej szkodliwości czynów oskarżonego, Sąd uznał, że przekraczał on poziom nieznaczności. Stosunkowo niewielkie nasilenie intensywności działań K. C. przemawiało jednocześnie za przyjęciem, że stopień ten nie był znaczny, dlatego też Sąd uznał za wystarczające wymierzenie oskarżonemu za każdy z przypisanych czynów kary trzech miesięcy pozbawienia wolności. Przeciwno orzeczeniu kar łagodniejszych przemawiała wcześniejsza karalność K. C. oraz rodzaj dóbr, w jakie swoim działaniem godził.

Wymierzając karę łączną, Sąd oparł się na zasadzie asperacji, kumulacji sprzeciwiała się bowiem zbieżność rodzajowa i czasowa czynów, przekraczałyby ona ponadto potrzeby resocjalizacyjne niniejszego postępowania, absorpcja natomiast prowadziłyby do wytworzenia u oskarżonego przekonania o pobłażliwości dla sprawców tego rodzaju przestępstw.

Sąd uznał jednocześnie, że prewencyjne i resocjalizacyjne cele kary zostaną pełniej zrealizowane w przypadku pozostawienia oskarżonego w warunkach tzw. wolności kontrolowanej, przy zaniechaniu na obecnym etapie efektywnego wykonania kary. Świadomość możliwości zarządzenia wykonania tej kary, powinna skłonić oskarżonego do pilnego respektowania obowiązującego porządku prawnego i zaniechania podejmowania jakichkolwiek działań godzących w ten porządek.

Okresem wystarczającym dla weryfikacji pozytywnej prognozy kryminologicznej, która legła u podstaw decyzji o warunkowym zawieszeniu wykonania kary, będzie – w ocenie Sądu – określony oskarżonemu dwuletni okres próby.

Wobec warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności realną dolegliwość w związku z popełnionymi przestępstwami stanowić ma dla oskarżonego konieczność zapłaty grzywny orzeczonej na podstawie art. 71 § 1 kk.

Na poczet orzeczonej grzywny – jako kary, podlegającej efektywnemu wykonaniu – zaliczono oskarżonemu okres zatrzymania od dnia 17 czerwca 2012 r., do dnia 18 czerwca 2012 r.

K. C. posiada stałe źródło dochodu, wobec czego Sąd nie znalazł podstaw do zwolnienia go od ponoszenia kosztów postępowania, zwłaszcza że koszty te, podobnie jak grzywna, na wniosek oskarżonego mogą zostać rozłożone na raty.